

Sygnatura akt I C 344/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy w Sopocie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Olszewska-Kowalska

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Trąbicka-Patron

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2023 roku w Sopocie,

na rozprawie

sprawy

z powództwa **P. S.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. odrzuca pozew w zakresie dotyczącym żądania zasądzenia na przyszłość odpowiedzialności pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. za skutki zdarzenia z dnia 09 września 2014 r., któremu uległ powód P. S.

II. zasądza na rzecz powoda P. S. od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo

IV. zasądza na rzecz powoda P. S. od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 4.646,56 zł (cztery tysiące sześćset czterdzieści sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów procesu

V. zwraca od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Sopocie na rzecz powoda P. S. kwotę 424,06 zł (czteryście dwadzieścia cztery złote sześć groszy) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego.

Sygn. akt I C 344/21

UZASADNIENIE

P. S. wystąpił z pozwem przeciwko (...) S. A. w S. wnosząc o:

- zasądzenie na podstawie art. 445 § 1 kc kwoty 75.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną 9 września 2014 r. krzywdę w postaci wieloodłamowego złamania kłykcia bocznego prawej kości piszczelowej,

- zasądzenie na przyszłość odpowiedzialności pozwanego za skutki przedmiotowego zdarzenia,

- zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że powód 9 września 2014 r. kierując samochodem M. (...) nr rej (...) uległ wypadkowi, którego sprawczyni była ubezpieczona w (...) S. A. w S. przejęte następnie przez pozwanego. Powód został przewieziony do Szpitala (...) w C.. Z dokumentacji medycznej wynika, że powód doznał poważnych wielonarządowych obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego przezpanewkowego złamania miednicy z protruzją głowy prawej kości udowej, wielopoziomowego złamania strzałki lewej, złamania kości haczykowatej ręki prawej. Po przewiezieniu do Szpitala Miejskiego im. (...) w P., został poddany zabiegowi zespolenia kolumny tylnej panewki prawego stawu biodrowego płytką rekonstrukcyjną S..

Następnie przyjęty został do Wojewódzkiego Szpitala (...) w S.. U powoda dodatkowo zdiagnozowano uszkodzenie włókien ruchowych nerwu strzałkowego i piszczelowego oraz włókien czuciowych nerwu łydkowego kończyny prawej.

Powód w okresie od 26 kwietnia do 9 maja 2015 r. poddany został serii zabiegów rehabilitacyjnych mających na celu usprawnienie stanu zdrowia. W czasie pobytu w zakładzie leczniczym (Rehabilitacja K.) zgłaszał silne bóle prawego kolana oraz prawej stopy.

W okresie od 7 maja do 3 czerwca 2015 r. korzystał w (...) Spółka cywilna z rehabilitacji leczniczej w ramach tzw. prewencji rentowej ZUS. Powód zgłosił personelowi dolegliwości związane z uporczywym bólem prawej stopy i prawego kolana. W związku z tym powód został poddany 22 zabiegom nakierowanym na usprawnienie funkcji kolana prawego.

W toku ubezpieczeniowego postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 48.000 zł. Powód nie akceptując wysokości przyznanego zadośćuczynienia skierował do Sądu Okręgowego w Słupsku pozew o zasądzenie od pozwanego dodatkowego zadośćuczynienia w wysokości 152.000 zł. Wyrokiem z 11 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Słupsku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 52.000 zł. Nadto ustalił, że pozwany ponosi wobec powoda odpowiedzialność za skutki wypadku z 9 września 2014 r., które mogą u powoda wystąpić w przyszłości. W następstwie wywiedzionej apelacji Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 23 kwietnia 2018 r. zmienił pkt 2 zaskarżonego wyroku i zasądził od pozwanego dodatkową kwotę 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Słupsku, biegli ustalili, że powód w wyniku ww. wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 65%.

Powód w czasie, kiedy uległ wypadkowi był ubezpieczony w (...) S. A. od następstw nieszczęśliwych wypadków. W związku z tym zwrócił się do wspomnianego ubezpieczyciela z żądaniem wypłaty zadośćuczynienia za utratę zdrowia. (...) S. A. ustalił u powoda 57% trwałego uszczerbku na zdrowiu, z czego 5% dotyczyło następstw psychicznych zdarzenia, a 52% uszczerbku jest wynikiem doznanych ciężkich uszkodzeń ciała w postaci złamań i uszkodzeń nerwów. Wyrokiem z 29 marca 2021 r. Sąd Rejonowy w Słupsku w sprawie C 4695/17 zasądził od (...) S. A. 5.200 zł tytułem zadośćuczynienia. Powołany w tej sprawie biegły z zakresu ortopedii (w opinii z 11 maja 2019 r.) rozpoznał u powoda: 1. stan po złamaniu kłykcia bocznego piszczeli prawej, 2. chorobę zwyrodnieniową biodra prawego – pourazowa, 3. chorobę zwyrodnieniową (artrozę) stawu kolanowego prawego, 4. wygojone złamanie kości haczykowatej prawej, 5. wygojone złamanie strzałki lewej. Nadto biegły uznał, że artroza stawu kolanowego prawego po złamaniu kłykcia bocznego piszczeli stanowi 15% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Tym samym - jak wskazano w uzasadnieniu pozwu - poza wcześniej ujawnionymi w trakcie pobytu w szpitalach w C., P. i S. obrażeniami ciała, powód doznał także złamania kłykcia bocznego piszczeli prawej, które nie było w żaden sposób leczone. Zdaniem powoda w związku z tym, że ujawniły się nowe fakty dotyczące jego stanu zdrowia (wyniki badań RTG kolan oraz wyniki RM kolana prawego), w grudniu 2019 r. zwrócił się do pozwanego o reasumpcję dotychczas przyznanego zadośćuczynienia, czemu pozwany odmówił. Powód twierdzi, że ujawniony 24 lipca 2018 r. stan po wieloodłamowym złamaniu kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej jest wynikiem wypadku z 9 września 2014 r. W następstwie wypadku powód stał się w wieku 36 lat kaleką. Zmaga się z poważnymi ograniczeniami funkcjonowania kończyny prawej dolnej oraz dolegliwościami bólowymi. W związku z tym podejmuje

systematyczne leczenie rehabilitacyjne. Życie powoda uległo diametralnej zmianie – z osoby sprawnej fizycznie, prowadzącej aktywne życie zawodowe i osobiste, stał się człowiekiem uzależnionym od pomocy innych osób, pozbawionym możliwości aktywnego spędzania czasu, ogarniętym poczuciem bezradności życiowej, co objawia się stanami depresyjnymi, lękami, bezsennością. Z tego powodu korzysta z pomocy lekarzy psychiatrów. Ujawnione po 4 latach od wypadku uszkodzenia w obrębie kolana prawego wywołały u powoda dodatkowe cierpienie psychiczne, spowodowane perspektywą gwałtownego pogarszania się stanu zdrowia i świadomością, że w przyszłości czeka go pogorszenie stanu zdrowia w zakresie aparatu ruchu i w konsekwencji endoproteza stawu biodrowego i stawu kolanowego. Powód od 2015 r. poddaje się systematycznej rehabilitacji. W dalszym ciągu odczuwa nasilające się dolegliwości bólowe biodra i kolana prawego. Odczuwany podczas chodzenia ból powoduje, że jego aktywność życiowa jest ograniczona w bardzo dużym stopniu. W dniu 3 marca 2020 r. został zaliczony przez (...) do spraw Orzekania o Niepełnosprawności do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. (pozew – k. 4-10)

W odpowiedzi na pozew (...) S. A. w S. wniosło o oddalenie powództwo oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że nie kwestionuje, iż co do zasady ponosi odpowiedzialność jako ubezpieczyciel OC za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu, którego kierowca był sprawcą wypadku, na skutek którego powód doznał uszczerbku na zdrowiu. Pozwany zarzucił, że powód wystąpił już uprzednio z roszczeniem o wypłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, utraconego dochodu za okres leczenia oraz kosztów leczenia. Powodowi wypłacone zostało:

- 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia – Sąd Okręgowy w Słupsku sygn. I C 333/15 oraz sygn. V ACa 684/17 Sąd Apelacyjny w Gdańsku,
- 34.280,34 zł tytułem odszkodowania za utracone dochody w okresie leczenia, sygn. I C 2971/17 Sąd Rejonowy w Słupsku,
- 7.150 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia, sygn. I C 971/16 Sąd Rejonowy w Słupsku.

Łącznie z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania powód otrzymał 191.430,34 zł. Poza tym powód wystąpił o kwotę 94.554,06 zł z tytułu utraconych dochodów po zakończeniu okresu leczenia – postępowanie to jest w toku przed Sądem Okręgowym w Słupsku, sygn. I C 1332/20. Nadto wystąpił z roszczeniem o kwotę 19.800 zł z tytułu renty na zwiększone potrzeby – postępowanie to toczy się przed Sądem Rejonowym w Słupsku, sygn. I C 2807/20.

Pozwany wskazał, że załączona do pozwu dokumentacja nie daje jednoznacznych podstaw do uznania, że stwierdzone złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej ma związek ze zdarzeniem z 2014 r. Przy tak szeroko prowadzonej diagnostyce powypadkowej i leczeniu w różnych ośrodkach, w tym skierowaniem na rehabilitację i wyleczenie dolegliwości bólowych, nie zdiagnozowano po wypadku występującego złamania.

Wyżej wspomniane postępowanie przed Sądem Okręgowym w Słupsku, sygn. I C 333/15 oraz Sądem Apelacyjnym w Gdańsku, sygn. V ACa 684/17 obejmowało skutki wypadku opisane i dochodzone w niniejszej sprawie. Stan faktyczny, na podstawie którego wyrokowano, obejmował całościowy stan zdrowia powoda i jego perspektywy zdrowotne i życiowe na przyszłość.

Pozwany zaznaczył, że sam powód twierdzi, że już podczas pobytu w zakładzie leczniczym w K. w 2015 r. zgłaszał silne bóle prawego kolana oraz prawej stopy, przechodził również leczenie w zakładzie (...) w K., gdzie poddany był 22 zabiegom, nakierowanym na usprawnienie funkcji kolana prawego. Dokumentacja z tego leczenia złożona była do akt sprawy o zadośćuczynienie i stanowiła podstawę zarówno wniosków opinii biegłych, jak i wyrokowania przez Sąd Okręgowy w Słupsku oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku. Dolegliwości kolana u powoda były znane wcześniej, w toku poprzednich postępowań, brak jest zatem podstaw do występowania o kolejne zadośćuczynienie. Poza tym opinie biegłych potwierdziły, że stan zdrowia powoda będzie się pogarszał z biegiem czasu, normalne będą zmiany zwyrodnieniowe.

Pozwany podniósł, że wprost wynika z opinii z zakresu ortopedii z 11 maja 2019 r., iż artroza stawy kolanowej stanowi chorobę zwyrodnieniową i ustalony przez biegłego uszczerbek na zdrowiu wystąpił z uwagi na ten stan chorobowy. Otrzymane przez powoda zadośćuczynienie w łącznej kwocie 150.000 zł obejmowało również ewentualne skutki w zakresie nasilenia czy wystąpienia procesów zwyrodnieniowych, które są normalnym następstwem urazów mających miejsce na skutek wypadku z 2014 r.

Z ostrożności procesowej pozwany wskazał, że wywiedzione roszczenie jest rażąco wygórowane, zwłaszcza ze względu na to, że rzeczone dolegliwości nie wpłynęły w sposób zasadniczy ani na to leczenia, ani na rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia, ani na możliwości zarobkowe czy życiowe powoda.

(odpowiedź na pozew – k. 112-113v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. S. w dniu 9 września 2014 r. kierując samochodem M. (...) nr rej (...) uległ wypadkowi, którego sprawczyni była ubezpieczona w (...) S. A. w S. przejęte następnie przez pozwanego – (...) S. A. w S.. Powód został przewieziony do Szpitala (...) w C.. Powód doznał poważnych wielonarządowych obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego przezpanewkowego złamania miednicy z protruzją głowy prawej kości udowej, wielopoziomowego złamania strzałki lewej, złamania kości haczykowatej ręki prawej. Po przewiezieniu do Szpitala Miejskiego im. (...) w P., został poddany zabiegowi zespolenia kolumny tylnej panewki prawego stawu biodrowego płytką rekonstrukcyjną S..

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z 17.09.2014 r. – k. 19-19v, wywiad – k. 20, skierowanie na konsultację z 10.09.2014 r. – k. 21, karta wypisowa – k. 22, karta informacyjna leczenia szpitalnego z 14.10.2014 r. – k. 23-24, informacja z KP w M. – k. 58)

Następnie przyjęty do Wojewódzkiego Szpitala (...) w S.. U powoda dodatkowo zdiagnozowano uszkodzenie włókien ruchowych nerwu strzałkowego i piszczelowego oraz włókien czuciowych nerwu łydkowego kończyny prawej.

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego z 21.11.2014 r. – k. 25, karta informacyjna leczenia szpitalnego z 16.12.2014 r. – k. 26)

Powód w okresie od 26 kwietnia do 9 maja 2015 r. został poddany serii zabiegów rehabilitacyjnych mających na celu usprawnienie stanu zdrowia. W czasie pobytu w zakładzie leczniczym (Rehabilitacja K.) zgłaszał silne bóle prawego kolana oraz prawej stopy.

W okresie od 7 maja do 3 czerwca 2015 r. powód korzystał w (...) Spółka cywilna w K. z rehabilitacji leczniczej w ramach tzw. prewencji rentowej ZUS. Powód zgłosił personelowi dolegliwości związane z uporczywym bólem prawej stopy i prawego kolana. W związku z tym został poddany 22. zabiegom nakierowanym na usprawnienie funkcji prawego kolana.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: karta zabiegowa (Rehabilitacja K. – k. 27-30, karta pobytu chorego – k. 31, informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS – k. 32-36, informacja o wykonanych zabiegach rehabilitacyjnych – k. 37)

W toku ubezpieczeniowego postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku z 9 września 2014 r. kwotę 48.000 zł.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: decyzje pozwanego z dnia 19.02.2015 r. – k. 57, z dnia 10.04.2015 r. – k. 55)

Nie akceptując wysokości przyznanego zadośćuczynienia powód skierował do Sądu Okręgowego w Słupsku pozew o zasądzenie od pozwanego dodatkowego zadośćuczynienia w wysokości 152.000 zł. Wyrokiem z 11 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Słupsku w sprawie o sygn. I C 333/15 w punktach:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 52.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo o zapłatę w pozostałym zakresie,
3. ustalił, iż pozwany ponosi wobec powoda odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 9 września 2014 r., które mogą u powoda wystąpić w przyszłości.

W toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Słupsku, biegły ortopeda ustalił, że powód w wyniku ww. wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 35%:

- 30% trwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z przezpanewkowym wieloodłamowym złamaniem miednicy z protruzją głowy prawej kości udowej, powikłanym pourazową chorobą zwyrodnieniową oraz dysfunkcją nerwu kulszowego prawego,
- 3% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wielomiejscowym złamaniem kości strzałkowej lewej,
- 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku ze złamaniem kości haczykowatej prawej,

a biegły neurolog – uszczerbek określił na 30%.

W następstwie wywiezionej apelacji Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 23 kwietnia 2018 r. w sprawie V ACa 684/17 zmienił w pkt 2 zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego dalszą kwotę 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Powód w czasie, kiedy uległ wypadkowi był ubezpieczony w (...) S. A. od następstw nieszczęśliwych wypadków. W związku z tym zwrócił się do wspomnianego ubezpieczyciela z żądaniem wypłaty zadośćuczynienia za utratę zdrowia. (...) S. A. ustalił u powoda 57% trwałego uszczerbku na zdrowiu, z czego 5% dotyczyło następstw psychicznych zdarzenia, a 52% uszczerbku jest wynikiem doznanych ciężkich uszkodzeń ciała w postaci złamań i uszkodzeń nerwów. Wyrokiem z 29 marca 2021 r. Sąd Rejonowy w Słupsku w sprawie C 4695/17 zasądził od (...) S. A. 5.200 zł tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: protokół oględzin sądowo-lekarskich – k. 47-49, opinia sądowo-lekarska z zakresu neurologii sporządzona do sprawy I C 333/15 – k. 50-53, kopia wyroku z 11 lipca 2017 r. Sądu Okręgowego w Słupsku – w sprawie I C 333/15 - k. 59-60 wraz z uzasadnieniem – k. 61-77. Kopia wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 23.04.2018 r. w sprawie V ACa 684/17 – k. 78-79 wraz z uzasadnieniem – k. 80-100, kopia wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29.03.2021 r. w sprawie I C 4695/17 – k. 101;

w aktach I C 333/15 Sądu Okręgowego w Słupsku: wyroku z 11 lipca 2017 r. - k. 313-313v wraz z uzasadnieniem – k. 320-328; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 23.04.2018 r. w sprawie V ACa 684/17 – k. 385-385v wraz z uzasadnieniem – k. 390-400)

Powołany w sprawie I C 4695/17 biegły z zakresu ortopedii (w opinii z 11 maja 2019 r.) rozpoznał u powoda: 1. stan po złamaniu kłykcia bocznego piszczeli prawej, 2. chorobę zwyrodnieniową biodra prawego – pourazowa, 3. chorobę zwyrodnieniową (artrozę) stawu kolanowego prawego, 4. wygojone złamanie kości haczykowatej prawej, 5. wygojone złamanie strzałki lewej. Nadto biegły uznał, że artroza stawu kolanowego prawego po złamaniu kłykcia bocznego piszczeli stanowi 15% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Tym samym poza wcześniej ujawnionymi w trakcie pobytu w szpitalach w C., P. i S. obrażeniami ciała, doznał powód także złamania kłykcia bocznego piszczeli prawej, które nie było w żaden sposób leczone. W związku z tym, że ujawniły się nowe fakty dotyczące stanu zdrowia powoda (wyniki badań RTG kolan oraz wyniki RM kolana prawego) - w dniu 12 grudnia 2019 r. zwrócił się on do pozwanego o reasumpeję dotychczas przyznanego zadośćuczynienia, pozwany odmówił.

(dowód: wyniku badania RTG z 6.06.2018 r. – k. 38, wynik badania rezonansem magnetycznym z 24.07.2018 r. – k. 39, opinia uzupełniająca biegłego sądowego ortopedy W. P. z 29.09.2019 r. sporządzona do sprawy I C 4695/17 Sądu Rejonowego w Słupsku – k. 42, opinia biegłego sądowego ortopedy W. P. z 11.05.2019 r. sporządzona do sprawy I C 4695/17 Sądu Rejonowego w Słupsku – k. 43-46, zaoczna opinia lekarska sporządzona na zlecenie pozwanego – k. 54, zgłoszenie szkody – w aktach szkody: płyta CD - k. 111)

Przed wypadkiem, jak również po jego zaistnieniu powód nie leczył się z powodu ww. złamania kłykcia.

(dowód: zeznania powoda – k. 135-136; płyta CD – k. 137)

Od czasu przedmiotowego wypadku powód nie brał udziału w innych wypadkach, nie doznał innych urazów prawego kolana.

Po wypadku z 9 września 2014 r. życie powoda uległo zmianie – stał się osobą pozbawioną możliwości aktywnego spędzania czasu, ogarniętym poczuciem bezradności życiowej, co objawia się stanami depresyjnymi i bezsennością. Wcześniej był on osobą w pełni sprawną, aktywną.

Powód utracił możliwość współżycia intymnego. Ma problem z kontrolowaniem czynności oddawania moczu. Jest także pod opieką lekarza urologa.

(dowód: karta fizjoterapeutyczna w Zakładzie (...) – k. 203-104, zeznania powoda – k. 135-136, płyta CD – k. 137)

Powód jest bezdzietnym kawalerem prowadzącym razem z ojcem gospodarstwo domowe. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest osobą bezrobotną, utrzymującą się z wynajmu z dochodem miesięcznym ok. 2 tys. zł. Ponosi koszty związane z leczeniem, rehabilitacją, zakupem leków, w tym leków przeciwbólowych i nasennych.

Powód jest pod stałą opieką poradni ortopedycznej i neurologicznej. Leczy się również psychiatrycznie.

(dowód: zaświadczenie lekarskie z 10.01.2020 r. – k. 102, zestawienie świadczeń udzielonych powodowi od września 2014 r. do grudnia 2021 r. – k. 156-158v)

W dniu 3 marca 2020 r. został zaliczony przez (...) do spraw Orzekania o Niepełnosprawności do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

(dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 40-41)

Do złamania kłykcia bocznego jak stwierdzone u powoda dochodzi w wyniku urazu pośredniego – uderzenia kłykci kości piszczelowej o kłykcie kości udowej (powierzchni stawowej kłykcia bocznego kości piszczelowej o powierzchnię stawową kłykcia bocznego kości udowej). Siła powodująca złamanie działała w osi kości piszczelowej przy wyprostowanym lub nieco zgiętym stawie kolanowym. Biorąc pod uwagę udokumentowane obrażenia prawego stawu biodrowego powstałe w przedmiotowym wypadku (zwichnięcie ze złamaniem panewki) należy uznać, że na prawą kończynę działała w osi kończyny znaczna siła, której część mogła „wyładować” się na kolanie i spowodować u powoda złamanie kłykcia bocznego prawej piszczeli. Uszkodzenie powierzchni stawowych i łąkotki z czasem prowadzi do powstania artrozy (zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego).

Przebyte złamanie kłykcia piszczeli rozpoznano po raz pierwszy w 2018 r. w badaniu RTG i MR. Brak jest w dokumentacji medycznej danych wskazujących jednoznacznie na czas powstania złamania. Dokumentacja z pobytów powoda po wypadku w szpitalach i ośrodkach rehabilitacyjnych, praktycznie nie zawiera danych dokumentujących przeprowadzenie badania przedmiotowego lub obrazowego prawego stawu kolanowego, koncentruje się ona na obrażeniach stawu biodrowego i uszkodzeniu nerwu kulszowego. Tego typu złamanie mogło wówczas nie manifestować się klinicznie w obliczu innych uszkodzeń kończyny, przy stosowanym u powoda leczeniu obrażeń biodra, kiedy to obciążanie prawej kończyny dolnej rozpoczął po styczniu 2015 r. Jedynie o dolegliwościach ze strony prawego kolana bezpośrednio po wypadku przemawia zapis o 22. zabiegach fizykoterapeutycznych na prawy staw

kolanowy w czasie rehabilitacji w ramach prewencji rentowej ZUS w maju/ czerwcu 2015 r. Dostępna w aktach dokumentacja nie wyklucza w żaden sposób możliwości powstania złamania piszczeli 9 września 2014 r. w wypadku; doznanie tegoż obrażenia w tym wypadku jest bardzo prawdopodobne.

Uszczerbek wskazany w opinii biegłego ortopedy z 11 maja 2019 r. sporządzonej na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku, sygn. I C 4695/17 w wysokości 15% mógł powstać na skutek wypadku samochodowego, jakiemu uległ powód 9 września 2014 r.

Z dostępnej dokumentacji wynika, że obecnie uszczerbek należy oceniać na poziomie 15% .

Uszczerbek ten nie był skutkiem wypadku znanym w chwili orzekania wyrokiem Skoro uszczerbek wynikający ze złamania śródstawowego kłykcia prawej piszczeli nie był uwzględniony przez biegłego ortopedę w opinii w sprawie I C 333/15 Sądu Okręgowego w Słupsku, to wskazany wówczas (bliższy) uszczerbek ortopedyczny w sprawie I C 333/15 należy zwiększyć o stwierdzony nowy 15% uszczerbek określony przez Sąd mianem dalszego uszczerbku. Dalszy uszczerbek nie pokrywa się z bliższym uszczerbkiem. Można przyjąć, że w wyniku wypadku powstał uszczerbek ortopedyczny równy 35% + dalsze 15%. W opinii z lipca 2016 r. nie ustalono uszczerbku w związku z następstwami złamania prawej kości piszczelowej. Nie można uznać za merytorycznie zasadne, jakoby uszczerbek wskazany w opinii z 2016 r. za skutki obrażeń prawego stawu biodrowego, lewego podudzia i prawego nadgarstka, obejmował skutki obrażeń prawego podudzia i kolana. Uszczerbek wynikający ze złamania kłykcia piszczeli nie był znany na dzień wydawania ww. opinii. O dolegliwościach ze strony prawego kolana i jego leczeniu bezpośrednio po wypadku świadczy zapis o 22 zabiegach fizyoterapeutycznych na prawy staw kolanowy – w czasie rehabilitacji w ramach prewencji rentowej ZUS w maju/ czerwcu 2015 r.

Ograniczenie zgięcia prawego stawu kolanowego do 100°, deficyt 10° wyprostu, niestabilność boczna, znaczne zmiany zwyrodnieniowe przedziału bocznego po złamaniu kłykcia bocznego piszczeli, możliwe uszkodzenie trzonu łąkotki są niewątpliwie dużymi wtórnymi zmianami stawu kolanowego po złamaniu i w pełni uzasadniają ustalony 15% dalszy uszczerbek na zdrowiu.

(dowód: opinia zasadnicza biegłego sądowego R. P. – k. 173-175, opinia uzupełniająca biegłego sądowego R. P. – k. 203-205)

Sąd zważył, co następuje:

Dokumentacja, w tym dokumentacja medyczna nie budziła wątpliwości Sądu. Nie była również kwestionowana przez strony, Sąd dał jej wiarę w całości.

Nie budziły wątpliwości Sądu załączone kopie wyroków wraz z uzasadnieniem, ich treść odpowiadała oryginałom: wyroku z 11 lipca 2017 r. Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. I C 333/15 wraz z uzasadnieniem oraz wyroku z 23 kwietnia 2018 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku sygn. V ACa 684/17 wraz z uzasadnieniem, które to akta I C 333/15 zostały dołączone do akt niniejszej sprawy.

Zeznaniom powoda Sąd dał wiarę, uznając je za spójne, logiczne, zgodne z prawdą. Powód szczerze i logicznie zeznawał co do skutków, jakie przedmiotowy wypadek miał w jego życiu. Powód wskazał dolegliwości, które mu towarzyszą, ich długotrwałość i wpływ na życie codzienne. Z zeznaniami powoda korespondowała przedstawiona w sprawie dokumentacja medyczna.

Sąd dał wiarę opiniom biegłego z zakresu ortopedii R. S. one rzetelny materiał dowodowy pozwalający na ocenę następstw zdarzenia z dnia 9 września 2014 r. – w zakresie złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej - dla zdrowia powoda. Biegły należycie ustosunkował się do zarzutów do opinii. Opinie nie zawierały sprzeczności, a zaprezentowane przez biegłego wnioski były logiczne, jednoznaczne i stanowcze.

Pełnomocnik powoda pismem z 28 listopada 2022 r. (k. 191) cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej.

Sąd postanowieniem z 28 kwietnia 2023 r. (k. 223) oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o dalszą opinię uzupełniającą (wniosek – k. 218) jako zmierzający wyłącznie do przedłużenia postępowania – art. 235(2) § 1 pkt 5 kpc. Zdaniem Sądu biegły w opinii uzupełniającej odniósł się przekonująco do kwestii uszczerbków bliższego i dalszego związanego ze zgłoszonym przez powoda złamaniem kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej. Opinia biegłego ortopedy R. P. jest wyczerpująca, a biegły należycie odniósł się do kwestii sposobu ustalenia uszczerbku u strony powodowej.

Przechodząc do oceny zasadności żądań powoda w niniejszej sprawie, wskazać trzeba w pierwszym rzędzie, iż zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 kpc, Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. Przepis ten z punktu widzenia przesłanki powagi rzeczy osądzonej (res iudicata) powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 kpc. Reguluje on zakres powagi rzeczy osądzonej, stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 kpc zachodzi wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, lecz także podstawa sporu (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971/12, poz. 226).

Zaznaczyć należy, że w pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 11 lipca 2017, sygn. akt I C 333/15 Sąd ustalił, iż pozwany - (...) S.A. w S. ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku z 9 września 2014 r., które mogą wystąpić u powoda P. S. w przyszłości. Sąd zatem w pkt I. wyroku odrzucił pozew w zakresie dotyczącym żądania zasądzenia na przyszłość odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia z 9 września 2014 r., któremu uległ powód.

Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia związanego z krzywdą w następstwie złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej wskazać należy, że pozwany nie kwestionował, że co do zasady ponosi odpowiedzialność jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku, na skutek którego powód doznał uszczerbku na zdrowiu. Pozwany kwestionował, iż stwierdzone złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej nastąpić miało na skutek zdarzenia z 9 września 2014 r. W ocenie Sądu zarzut ten nie był trafny. Sąd na podstawie opinii biegłego ortopedy R. P. ustalił, iż wprawdzie złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej rozpoznano dopiero w 2018 r. w badaniu RTG i MR, jednakże biorąc pod uwagę zgłaszane przez powoda dolegliwości w toku leczenia skutków wypadku z 9 września 2014 r. oraz podejmowane względem niego czynności lecznicze, uznać należało, że ww. złamanie kłykcia było nierozpoznanym do 2018 r. następstwem zdarzenia z 2014 r. Dokumentacja z pobyków powoda w szpitalach i innych zakładach leczniczych oraz ośrodkach rehabilitacyjnych koncentruje się na obrażeniach stawu biodrowego i uszkodzeniu nerwu kulszowego. O dolegliwościach ze strony prawego kolana świadczy zapis w dokumentacji medycznej o 22. zabiegach fizykoterapeutycznych na prawy staw kolanowy w czasie rehabilitacji w ramach prewencji rentowej ZUS (maj/ czerwiec 2015 r.). Zmiany dotyczące prawego kolana stanowiły niezdiagnozowany („przeoczony”) uraz, jakiego doznał powód w wypadku w 2014 r. Poza tym tego typu uraz kolana prawego jak u powoda jest poważnym uszkodzeniem i powstaje w wyniku znacznych sił działających na kolano, a przy braku dowodów medycznych na powstanie innego urazu podudzia i kolana po przedmiotowym wypadku, należy wykluczyć by uraz kolana prawego powstał w okresie późniejszym, bez związku z wypadkiem z 9 września 2014 r.

Podkreślić należy, że złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej nie było również przedmiotem ustaleń w sprawie I C 333/15 Sądu Okręgowego w Słupsku, w tym trwałego uszczerbku na zdrowiu będącego przedmiotem opinii biegłego z zakresu ortopedii.

Nie można uznać za zasadne stanowiska strony pozwanej, jakoby uszczerbek wskazany w opinii z 2016 r, za skutki obrażeń prawego stawu biodrowego, lewego podudzia i prawego nadgarstka obejmowały także skutki obrażeń prawego kolana. Uszczerbek wynikający ze złamania kłykcia piszczeli nie był znany na dzień wydania opinii w ww. sprawie. Dlatego uszczerbek wynikający ze złamania śródstawowego kłykcia prawej piszczeli, nie był uwzględniony w opinii biegłego ortopedy w chwili orzekania wyrokiem w sprawie I C 333/15. W takiej sytuacji uszczerbek

ortopedyczny, którego dotyczy niniejsze postępowanie, można określić mianem uszczerbku dalszego niż uszczerbek ortopedyczny (bliższy) ustalony, w postępowaniu I C 333/15, na 35%. Uszczerbek, którego dotyczy niniejsze postępowanie jest uszczerbkiem dalszym (różnym od „bliższego”), i wynoszącym 15%. W takiej sytuacji czynienie zarzutu, iż powód uzyskał już zadośćuczynienie w związku z wydanymi wyrokami uwzględniającymi wywiezione przezeń roszczenia o zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową w związku z przedmiotowym wypadkiem -nie było zasadne (wobec nieujawnionego /niezdiagnozowanego/ w 2014 r. złamania kłykcia bocznego piszczele prawej). Ponadto uszczerbek ten, jak wskazał biegły ortopeda R. P., nie był skutkiem wypadku znanym w chwili orzekania wyrokiem w sprawie I C 333/15

Powyższe prowadzi do wniosku, że powód w wyniku wypadku z 9 września 2014 r. doznał złamania kłykcia bocznego piszczele prawej, co wynikało z dokumentacji medycznej, opinii biegłego z zakresu ortopedii i zeznań powoda, i co zostało zdiagnozowane poza postępowaniem I C 333/15 Sądu Okręgowego w Słupsku. Dlatego, w ocenie Sądu, nie było wątpliwości, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za przedmiotową szkodę, jaką powód doznał w związku z wypadkiem.

Powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz z tytułu zadośćuczynienia kwoty w wysokości 75.000 zł jako rekompensaty krzywdy poniesionej w związku z urazem, jakiego doznał w następstwie wypadku z 9 września 2014 r. Zatem kolejną kwestią, konieczną dla oceny zasadności żądania powoda, w zakresie przyznania zadośćuczynienia, było ustalenie rozmiaru cierpień i krzywd, jakich doznał, bowiem właśnie to kryterium decyduje o wysokości zadośćuczynienia, jakie należne jest poszkodowanemu.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu w wypadku odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, niezależnie od tego, czy odpowiedzialność za wypadek jest ukształtowana na zasadzie winy, ryzyka czy słuszności.

Sąd zważył, że zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania z art. 445 k.c. jest doznana krzywda niemajątkowa. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd powinien mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. jest też z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego.

Zasądzenie zadośćuczynienia pozostawione jest swobodzie oceny sędziowskiej, co nie oznacza jednak dowolności oceny. Jedynie w wyjątkowych przypadkach (np. z powodu znikomości doznanej krzywdy) sąd może odmówić zasądzenia jakiegokolwiek zadośćuczynienia (zob. orzeczenie SN z dnia 27.08.1969 r., I PR 224/69, OSN 1970, Nr 6, poz. 111; orzeczenie SN z dnia 23.01.1974 r., II CR 763/73, OSP 1975, Nr 7, poz. 171. Odmowa zasądzenia zadośćuczynienia powinna być oparta na obiektywnych podstawach. Oznacza to, że muszą wystąpić obiektywnie weryfikowalne przesłanki wskazujące na brak krzywdy w danym wypadku lub jej znikomość.

Zważyć również trzeba, że konieczność zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz poszkodowanego oraz jego wielkość zależą od oceny całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych uwzględnia się zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Sąd zwraca uwagę, że różnica między stosowaniem art. 444 § 1 i 2 k.c. i art. 445 § 1 k.c. przy stwierdzeniu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia polega na tym, że szkoda materialna z pierwszego przepisu w zasadzie musi znaleźć pełne pokrycie, gdy tymczasem zasądzenie zadośćuczynienia, a zwłaszcza jego wysokości uzależnione są od całokształtu

ujawnionych okoliczności, w szczególności zaś zarówno od trwałości i skutków wypadku lub okresu trwania objawów chorobowych i ich nasilenia, jak i od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (wyrok SN z dnia 30.11.1999 r., I CKN 1145/99, niepubl.).

Sąd orzekający podziela przy tym pogląd, iż w przypadku ustalania wysokości zadośćuczynienia konieczne jest przede wszystkim zachowanie go w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, co nie może jednak prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. Ma ono bowiem na celu – na co zasadnie wskazuje Sąd Najwyższy – złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych jednostki, pozostając w związku z intensywnością tych cierpień, czasem ich trwania oraz ujemnymi skutkami zdrowotnymi dla poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. w sprawie I CK 131/03). Sąd podziela także pogląd Sądu Najwyższego, który wskazał, iż przy dużych różnicach dochodów w społeczeństwie, nie jest zasadnym stosowanie jako wyłącznego miernika wysokości zadośćuczynienia tzw. przeciętnej stopy życiowej (zobacz wyrok z dnia 6 czerwca 2003 r. w sprawie IV CKN 213/01, podobnie wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00 i z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Skoro bowiem zadośćuczynienie jest świadczeniem ściśle zindywidualizowanym i związanym z osobą pokrzywdzonego, uwzględniać musi również jego indywidualne uwarunkowania tak, aby spełniać względem niego swą podstawową, kompensacyjną funkcję (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 marca 2006 r. w sprawie IV CSK 80/2005). Podkreślić przy tym jednak należy, iż zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (por. SN w wyroku z dnia 13.12.2007 r., I CSK 384/07, LEX nr 351187). Sprzeczne z dyscyplinującą funkcją odszkodowań (oraz zadośćuczynienia) byłoby określanie jego wysokości na podstawie dochodów najbiedniejszych warstw społeczeństwa (tak, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 06 czerwca 2003 r., IV CKN 213/01).

Na skutek wypadku z 9 września 2014 r. powód doznał krzywdy - w wyniku wypadku powstał uszczerbek ortopedyczny równy 35% i dalsze 15% wynikające ze złamania kłykcia piszczeli, który to uszczerbek nie był znany nie był znany na dzień wydania wyroku w sprawie przed Sądem Okręgowym w S. I C 333/15. W następstwie dalszego 15-procentowego uszczerbku powód zmagają się z poważnymi ograniczeniami funkcjonowania kończyny prawej dolnej oraz dolegliwościami bólowymi. W związku z tym podejmuje systematyczne leczenie rehabilitacyjne. Ujawnione po 4 latach od wypadku uszkodzenia w obrębie kolana prawego wywołało u powoda dodatkowe cierpienie psychiczne, spowodowane świadomością, że w przyszłości czeka go pogorszenie stanu zdrowia w zakresie aparatu ruchu. Powód w dalszym ciągu odczuwa nasilające się dolegliwości bólowe biodra i kolana prawego. Odczuwany podczas chodzenia ból sprawia, że jego aktywność życiowa jest ograniczona w bardzo dużym stopniu. W dniu 3 marca 2020 r. został zaliczony przez (...) do spraw Orzekania o Niepełnosprawności do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Ustalając wysokość zasądzonego zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę długotrwałość okresu cierpień fizycznych i psychicznych powoda. Należy także wskazać, że powołany w niniejszej sprawie biegły ortopeda wskazał trwały (dalszy) uszczerbek na zdrowiu związany z wypadkiem na 15 %. Przy ustalaniu wysokości należnego stronie powodowej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę Sąd miał na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez powódkę krzywdy. Zatem uwzględnił bolesność obrażeń powoda, ich długotrwałość, a także konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym powoda oraz jego samopoczucie psychicznym.

Sąd uznał, iż skoro zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, to jego wysokość powinna przedstawiać odczuwalną ekonomicznie wartość, i nie może stanowić zapłaty symbolicznej, jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach.

W ocenie Sądu, matematyczne podzielenie wysokości dotychczas uzyskanego przez powoda zadośćuczynienia przez procentową wysokość uszczerbku na zdrowiu stwierdzonego w postępowaniu I C 333/14 Sądu Okręgowego w Słupsku i odnoszenie tak ustalonego ilorazu do % trwałego uszczerbku na zdrowiu byłoby działaniem niezasadnym, ponieważ

złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej nie niosło ze sobą tak drastycznych konsekwencji jak doznanie wieloodłamowego przezpanewkowego złamania miednicy z protruzją głowy prawej kości udowej, wielopoziomowego złamania strzałki lewej, złamania kości haczykowatej ręki prawej. Podkreślić należy, że powód już w następstwie wcześniej stwierdzonych uszczerbków, tj. 35 % uszczerbku ortopedycznego i 30% uszczerbku neurologicznego powód zmagają się z poważnymi ograniczeniami w zakresie codziennego funkcjonowania oraz dolegliwościami bólowymi. W związku z tym podejmuje systematyczne leczenie rehabilitacyjne. Niewątpliwie życie powoda uległo zmianie – stał się osobą pozbawioną możliwości aktywnego spędzania czasu, ogarniętym poczuciem bezradności życiowej, co objawia się stanami depresyjnymi i bezsennością. Te zmiany nastąpiły u powoda, który wcześniej był osobą w pełni sprawną, aktywną. Stwierdzony dalszy uszczerbek na poziomie 15% z pewnością pogłębia poczucie bezradności powoda, jednak zadośćuczynienie na poziomie 75.000 zł Sąd uznał za wygórowane.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności oraz rozmiar poniesionych przez powoda cierpień fizycznych i psychicznych, Sąd uznał za uzasadnione zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł, na podstawie art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.,

Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził od powyższej kwoty naliczając je od 14 stycznia 2020 r., gdyż tak określona data początkowa świadczenia odsetkowego uwzględnia upływ 30 dniowego terminu na realizację świadczenia, gdy szkoda została pozwanemu zgłoszona w dniu 12 grudnia 2019 r.

O powyższym Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie ww. przepisów.

Dalej idące żądanie pozwu jako niezasadne Sąd oddalił w pkt III wyroku na podstawie ww. przepisów – stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając z uwagi na zakres uwzględnionych żądań. Na koszty procesu poniesione przez powoda składają się 3.750 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 5.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika ustalone zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) oraz 1.075,94 zł wykorzystanej zaliczki na koszty opinii biegłego; łącznie 10.242,94 zł. Pozwany poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika 5.400 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265), 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 800 zł zaliczki na biegłego, co w sumie daje 6.217 zł. Sąd uwzględnił wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości stawki podstawowej z uwagi na to, że pod względem dowodowym sprawa nie odbiegała od spraw tego rodzaju, nadto w sprawie przeprowadzono dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony i dowód opinii jednego biegłego sądowego a rozprawa ograniczyła się do 2 terminów. Dokumentacja medyczna złożona do sprawy w znacznej mierze została zebrana wcześniej na potrzeby innych toczących się wcześniej postępowań sądowych.

Koszty procesu poniesione przez strony wyniosły łącznie 16.459,94 zł. Powód przegrał sprawę w 34% (stosunek w jakim zgłoszone roszczenie nie zostało uwzględnione) zatem powinien ponieść w/w koszty do kwoty 5.596,38 zł (34% z 16.459,94 zł). Koszty poniesione przez powoda wyniosły 10.242,94 zł. Dlatego pozwany powinien zwrócić powodowi 4.646,56 zł tytułem kosztów procesu (10.242,94- (...),38). I taką też kwotę Sąd w pkt IV wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda, orzekając również na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 1125), Sąd niewykorzystaną zaliczkę uiszczoną na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego 424,06 zł (zaliczka powoda 1.500 zł, wykorzystana łącznie do kwoty 1.075,94 zł) nakazał zwrócić powodowi.